

SAMORASTNIK

št. 3

(glasilo devetošolcev in devetošolk)
OŠ Prežihovega Voranca Ravne na Koroškem

JUNIJ 2012

Dragi devetošolci, starši, dragi kolegi učitelji!

Slovo je vedno emocionalno. Skupaj smo preživelih devet polnih let in se hočeš nočeš nekako navezali, navadili drug na drugega, postali smo, upam reči, prijatelji. Drug od drugega smo spoznavali skrivnosti, ki so nas spremljale vsa šolska leta. Učitelji smo bili tanka vez med šolo in družino. Skratka - skozi teh devet šolskih let je pihal veter, ki je s sabo prinašal dobre in tudi manj dobre stvari. Včasih je bila tudi burja pa kislo deževno vzdušje ... večinoma pa, v to sem prepričana, sončno in toplo razpoloženje, ki bo, upam vsaj, spremljalo in oplemenitilo vaše slovo z lepimi sončnimi spomini na to našo Prežihovo šolo.

Ko vas takole gledam, polne pričakovanj in želja pred življenjem, ki vas čaka, zdaj, ko ste uspešno opravili prvi zrelostni izpit, mi je kar nekam žal, da odhajate. Bili ste generacija, ki mi je vsako jutro, ko sem odhajala v šolo, dajala neko nevidno energijo, nek občutek, da se mi s plača podajati svoje znanje, izkušnje, nasvete, graje in morda včasih tudi za vas napore in tečne naloge in obremenitve. Zdi sem mi, da ničesar, kar sem postorila z vami, ni bilo zastonj. Obresti vloženega truda, ki vam ga dajemo učitelji, boste unovčili seveda vi, nam bo ostalo le prijetno zadoščenje, ko bomo kasneje slišali, da ste uspeli v življenju. To je tudi vse, kar ostane od vsake generacije, torej spomini in sledi, ki nas vežejo še dolga, dolga leta.

Naša šola je postala navzven morda komplicirana ustanova. Težko je spremljati, kaj šele razumeti vse spremembe, ki nam jih vsiljuje zunanje okolje. Težko je nam učiteljem, ki smo v primežu številnih administrativnih nesmislov, težko je vam učencem in tudi staršem, kajti ustaljeni kompas tradicionalnih učnih in šolskih vrednot, ki jih poznate še iz vaših šolskih klopi, to je red, disciplina, spoštovanje in tako naprej, da ne naštevam, se je v zadnjih nekaj letih obrnil na glavo.

Če me poznate in zdi se mi, da smo se kar dobro spoznali, boste priznali, da se učitelji na naši šoli, torej vaši učitelji, nismo oddaljili od teh vrednot. Morda je kdo rekel, da sem, oz. smo preveč strogi, preveč prepričani v svoj prav - to je od kilometrine, kot pravimo, od izkušenj, ki jih imamo za sabo. Vem, da so določene stvari v učnem procesu večne, da se jih ne da uničiti z nobeno levo ali desno politiko. Šolski ministri se lahko menjajo, politika v šoli nima kaj iskati - šola ima svoja pravila, ki nalagajo odgovornost nam učiteljem, vam učencem in seveda vam staršem. Vsak od nas igra svojo vlogo, vsak ima svoj del odgovornosti - torej končni izdelek - to ste torej vi, dragi devetošolci, je plod našega skupnega dela in truda in tako bo tudi naprej. Za te trajne vrednote, ki oblikujejo otroke v samostojne in vsestransko sposobne osebe, se moramo boriti vsi - mi učitelji in z nami vred tudi vi, dragi starši.

Kot vidite, tudi v tem govoru ne morem iz svoje kože in vas malo učim, vam malo pridigam, toda verjemite mi, s sabo v življenje boste odnesli tudi del moje energije, del energije vsakega izmed učiteljev, ki smo vas spremljali skozi osnovno šolo, del našega znanja, naših izkušenj in tudi del naših tečnosti in nekaterih slabosti ... skratka, delček nas učiteljev in pedagogov pa tudi kuharic, snažilk, našega hišnika, knjižničarke, tajnice, računovodkinj, pomočnice ravnatelja in seveda tudi ravnatelja. Želimo vam vse najlepše in naj se vam izpolnijo vse skrite osnovnošolske želje, ki z današnjim dnem, takoj po tej valeti, postajajo zrela resničnost, ki se ji reče življenje tam zunaj. Ko boste pogledali od daleč na tole našo Prežihovo šolo, recite le - fajn je bwo.

SREČNO

Cvetka Kos, razredničarka 9. a

Kotlje, 6. 6. 2012

Devetemu c kvartina z odmevom pa še kaj!

Odločila sem se, da povem tisto, česar v teh letih nisem ... sem

Pa kaj bi to!!! ooo

Danes vse je na svojem mestu. tu

In četudi zame in zase greste ... ste

Ponosna sem, da sem bila vaša razredničarka.

Dojeli ste, kaj pomenijo prepir, zavist, ljubosumnost, strah.

Naučili ste se sprejeti ljubezen in dobroto.

Razumeli ste, kaj pomeni poštenje.

Začutili ste poraz in uspeh.

Spoznali ste vrednost dela in sreče.

Vesela sem, da odhajate tako opremljeni novim izzivom naproti.

Bojana Verdinek, razredničarka 9. c

V 6. razredu sem svojim bejevcem ob neki priložnosti zapisala:

»Življenje na dolgi rok poskrbi, da dobro zmaga. Zaupajmo si, sprostim se in veselimo se dni, ki prihajajo. Zaupajmo, da bomo zmogli živeti dobro, živeti bolje, da bomo zmogli biti dobri vsak dan.«

Mislím, da nam je v štirih letih uspelo. O tem sem danes trdno prepričana. Večina je že spoznala, da nas naša dobra dela bogatijo bolj kot materialne dobrine. Mnogi že veste, kaj želite in kam vas bodo vodile poti. Stopajte v življenje pokončno, ponosno, samoraslo in ... In če bi bila vedež, potem bi vam danes dejala:

**IN ČE BI ZNALA,
BI VAM VSO ZNANOST ŽIVLJENJA RAZKRILA,
VAS V LEPO IN BREZSKRIBNO DEŽELO POPELJALA,
KJER ZDRAVO IN SREČNO BI SKUPAJ ŽIVELI
IN VSEGA DOVOLJ BI IMELI.**

Vanja Benko, razredničarka 9. b

Učitelji, starši, otroci! Pred devetimi leti še neznanci, tujci z ulice ... Otroci, katerim je bila posvečena naša skupna skrb in pozornost, pa so stkali vezi med nami. Iz neukih, zvedavih otrok, ki niso znali brati in pisati, niso ločili velike začetnice od male, kaj šele, da bi vedeli kaj o zgradbi celice, daljni Avstraliji ali o zgodovinskih dejstvih, ki so poznana v razvoju človeka, ste nas Vi otroci – danes mladostniki, prerasli tako v višini kot tudi v znanju. Imeli ste dobre učitelje v šoli in doma.

V prvih letih šolanja smo mi starši kdaj z zavistjo pomislili na vas učitelje, saj je vaša beseda bila več vredna od besede atija ali mame in je bilo vse treba storiti tako, kot je rekla učiteljica. Z željo, da se naučimo več in da združimo moči, smo zato starši stopili k vam v šolo, da spoznamo vaše pristope, zahteve in pričakovanja. Vedno nismo bili istih misli in pogledov. Pogosto smo skupaj z otroki jadikovali ob zahtevni domači nalogi iz matematike ali angleščine in se glasno spraševali, kaj nam je tega treba bilo. Al' nam je treba bilo al' ne, prerasli smo vse. Skupaj z vami, spoštovani učitelji, dragi otroci in starši, stojimo na koncu naše skupne poti. Zremo v dalje, vemo, da poti nazaj ni in da gremo naprej.

Zato hvala vam, spoštovani učitelji! Hvala za varno vodenje, varstvo in vzgojo naših otrok. Za znanje in izkušnje, ki ste jih delili z našimi otroki in z nami, starši. Verjeli smo v vas, vam zaupali ter vas podpirali po naših najboljših močeh in svojem znanju.

Veliko smo doživeli skupaj in nepozabne vtise zapisali v poglavje življenja, ki se sedaj zaključuje. Knjiga, ki jo pišejo naši otroci, pa se nadaljuje in bo zaradi vas, ki ste se pomembno zapisali vanjo, zanimivo in bogato branje tudi v prihodnje. Zato se vam v imenu staršev zahvaljujem, izrekam priznanje za vaše delo in trud ter vam želim še veliko uspeha pri izobraževanju rodov, ki prihajajo.

Vem, da vam ne bo lahko, verjamem pa in prepričana sem, da je vredno.

V imenu staršev zapisala: Sonja Tiršek, mama devetošolca Aneja

Drage učiteljice in učitelji, dragi delavci šole!

Življenje je dolga pot, speljana v neznano. Je pot ovir, ki jih je treba prebroditi, pot trnja, ki se nam rine globoko v kožo. Je pot, polna križišč, ko je treba sprejemati pomembne odločitve. In je pot, polna razgledov in rož, ki nam vlivajo upanje. Je pot oblakov in sonca. Je pot vzponov in padcev. A je le ena od mnogih. Mnogih poti, ki se vijejo v neskončnost.

Ko so se pred devetimi leti prvič prekrizale naše poti, smo postali znanci, skozi leta skupnega guljenja klopi smo se spoznavali in odkrivali. Delili smo izkušnje, se spodbujali in si pomagali. Skupaj smo se razvijali, iskali drug drugega in sami sebe. Postali smo prijatelji.

Devet let je za nami. Devet let garanja in hrepenenja po čim boljšem uspehu. A tudi devet let druženja in smejanja. Devet let odraščanja. Ko tako pogledam nazaj, se mi zdi, da sem komaj stopila v prvi razred in sem že tukaj. A medtem se je zgodilo veliko. Medtem sem se iz petletne deklice spremenila v najstnico. Vsi smo se. In ni se zgodilo v enem dnevu. Potrebovali smo čas, pomoč in nekoga, ki nas je spremljal, ko nam je bilo hudo, nekoga, ki nas je spodbujal, ko smo skoraj obupali, nekoga, ki nam je pokazal, kako lep je svet. In vse to ste nam dali vi, naši starši, naše učiteljice in učitelji pa tudi vsi ostali delavci šole. Kazali ste nam svet v vseh lučeh, ki jih odseva, nam nesebično pomagali in nas usmerjali. Vsi skupaj ste nam pomagali izbirati prava križišča, nam pomagali saditi drevesa ob poti, kjer smo hodili. Bili ste graditelji naših temeljev, naših temeljev življenja.

Naše poti niso bile vedno ravne in obsijane s soncem. Včasih so se vlekle in vijugale po temačnih gozdovih, drugič so nas obdajali potoki solza. A ni bilo pomembno, kako huda je bila situacija, v kateri smo se znašli, vedno smo s skupnimi močmi našli rešitev. Ni bilo vedno lepo, a vedno smo imeli nekoga, ki nam je stal ob strani. In veseli smo, da smo lahko bili v vsakem trenutku del velike družine, osnovne šole Prežihovega Voranca.

Prispeli smo kot otroci in postali mladostniki. Prišli smo vsak zase in postali smo eno – PREŽIHOVCI. In odšli bomo kot kamenčki in vi boste ostali na naših poteh, ki bodo izginjale za novimi izkušnjami in spoznanji. A po poti lahko gremo le naprej, poti nazaj ni. Lahko gremo proti novim križiščem, novim izkušnjam in srečamo na novih poteh nove ljudi. Ni pomembno, kam se bomo odpravili, ni pomembno, kaj nas čaka. Ostali bomo skupaj, naše poti se bodo še srečale. Mogoče le za trenutek, le za minuto, a se bodo. In vedno bomo vedeli, da so bile nekoč naše poti eno, da smo hodili z roko v roki proti svetlu, da smo postali nekaj nerazdružljivega, nekaj nepozabnega. In to bomo za vedno ostali, v srcih, v mislih, v sebi.

Hvala Vam za vse, kar ste storili za nas.

Tara Ledinek, devetošolka

OŠ PREŽIHOVEGA VORANCA RAVNE NA KOROŠKEM

GLASILO

9. a

2003-2012

Računalniško oblikovanje: Jošt Mrdavšič in Jaka Fescl

9.a

Ko prilezli smo do šestega razreda,
na starem delu vladala je zmeda,
saj najmlajši smo višjih razredov se bali,
tako veliki in pametni so nam vedno strah v kosti pognali.

V učilnici razredničarka **Cvetka Kos** nas je čakala,
z nasmehom na obrazu nam upanje je dala.
Na steni sonček za spodbudo in veselje,
da v skupno leto nas popelje.

Ko naš razred imel je vzpone in padce,
nam vedno je stala ob strani.
Z njeno košaro, polno nasvetov,
kot prijatelji bili smo zbrani.

Dopustila je vse, pozabljivost in nagajivost.
A ko si grdo besedo sošolcu namenil,
takrat si spoznal, kaj grom je pomenil,
saj dopustila je vse, le sovražnosti ne.

Z budnim očesom na nas je pazila,
nas grajala včasih, nikoli morila.
Mala podoba na mizi za štos
je vedno bila in bo družba razredničarki naši Cvetki Kos.

Martin je enako zabava,
ko se za kitaro usede, je muzika ta prava.

Jan ima »ježjo« frizuro,
ko bo malo starejši, bo optiko furo.

Jaka je tih kot miš,
ko leti, ga ne uloviš.

Sara se vrti kot vrtavka,
zares je odlična plesalka.

Urbanu jezik dobro teče,
učiteljice se jezijo, ko kaj reče.

Jonu gre dobro zgodovina
in avtomehanika ga zanima.

Tara ima same petice,
ko nastopa, smeji se ji lica.

Jošt rime dobro kuje,
pri pouku rad sodeluje.

Zali prsti po klavirju kar letijo,
v njeni glavi note naenkrat oživijo.

Dragana rada kaj izdeluje,
na različnih tekmovanjih sodeluje.

Leja se rada smeje,
ko jo pogledaš, srce se ti ogreje.

Urška (Pisar) pomaga vsem rada,
urejanje je njena lepa navada.

Urška (Plesnik) igra šah,
vse premaga v teku na en mah.

Mitja ima svoj motor,
z njim dirka kot nor.

Fatlind hiter je kot strela,
vsak dan v parku sklece dela.

Helena je naš mali sonček,
sladka je kot bombonček.

Valentina je včasih komaj opazna,
a do vsakega prijazna.

Špela se lepo oblači,
harmoniko naokoli vlačí.

Haris je razredni velikan,
med glasbo raje drema, kot da gledal bi
kankan.

Katja več stvari obvlada,
težko je reči, kaj ima najbolj rada.

POMLAD

Pomladi se vsi veselimo,
ker vse oživelo bo,
vse postane bolj veselo,
kot pozimi je bilo.

Dan se daljša, noč se
krajša,
sneg stopi se in je toplo,
ura se naprej prestavi,
manj spimo, a ni hudo.

Počitnice se bližajo
in konec devetega
razreda,
vsi že komaj čakamo,
da je konec šolskega leta.

Fatlind Racaj

Sonce ponovno posijalo je na zemljo,
ptiči so se vrnili na nebo.
Veverička je končno pokukala iz drevesa,
pridne duše so se odpravile v nebesa.

Rože so pokukale na plan,
pospravili smo smučičke znamke Elan.

V svet se bomo podali s kolesom,
da bomo še naredili kaj s svojim telesom.

Ljubezni smo pozimi odkrili,
zdaj se še trudimo, da jo bomo ohranili.

Solze v očeh zaradi smeha,
reci temu norčku, naj preneha.

Novega psička se veselimo,
čez en teden ga dobimo.

Veselje in radost nam bo v hišo pripeljal,
vsak teden se bo na počitnice v Ljubljano k sestri peljal.

Upam, da vas pesem v smeh spravi,
saj mi smo veseli, ko se zima drugam odpravi.

Leja Piko

V daljavi se temni,
se vse črni.
Oblaki pokajo,
ljudje stokajo,
vsi se boje
prevelike vode.

Jaka Fesl

DEŽEVEN DAN

Tam na nebu oblak za oblakom
temni, motni ter moteči,
sivi, nesrečni so, kipeči,
beg človeka s hitrim korakom.

Vse več in več jih je,
drug proti drugemu hitijo,
da nebo zatemnijo,
premočijo do tal prav vse.

Trčenje je silovito,
dežne kaplje že režejo zrak,
pod kap gre človek vsak,
ozrač je z vlago je nabito.

Za vsakim dežjem vedno sonce
posije,
oblaki odhitijo,
se v daljavo spustijo,
izza njih se sonce razkrije.

Urška Plesnik

Harmonika je pela
in vsi so plesali,
midva pa sva se spogledala
pod nebom zvezdnatim.

Mitja Prikeržnik

TIŠINA

Tam v oceanu, brez besed,
zahaja sonce,
tam na plaži, brez besed, se
greje pesek
neslišno;
kot v mojem srcu greje se
ljubezen,
a počasi tone za gore
brezbrižno.

Dražana Ostojčič

POMLAD

Na pašniku
se krave pasejo,
vsi smo tu,
kjer cvetlice rastejo.

Daljši je že dan,
krajša je noč,
to je pomlad,
ki nam daje moč.

Toplo je,
ne sneži več,
ptički pojejo,
vse skrbi so odveč.

Fatlind Racaj

Rumena barva pomirja me,
saj na zlato spominja me.
Kadar zlate barve sonček je,
dobre volje vsak človek je.
Saj zlati sonček dobro voljo
prinaša v vas
in pozdravlja nas.

Valentina Sevcnik

Ptiči letijo po zraku,
se ženijo na vsakem koraku.
In mi ljudje bežimo,
se ljubezni bojimo.

Rastline in živali
prebujajo se v naravi,
ko sonček na njih posveti,
njihovo življenje razsvetli.

Ljubezen je lepa stvar,
ljubezen napolni ti dan.
Oh, ta bolezen, ki miru nam
ne da!
Vsakdo jo rad ima.

Leja Piko

Vedno sem si želela postati učiteljica ali pa nekaj v zvezi z matematiko, saj me v šoli ta predmet najbolj veseli. Pri tem imata tudi veliko vlogo učiteljici Andreja Jug ter Cvetka Petrič, saj sta mi vedno prinesli več nalog, iz katerih sem vzljubila matematiko.

Leja Piko

Starši so me naučili, da sem pošten, odkrit, prijazen do drugih in zame je najpomembnejša vztrajnost. Če vztrajaš, ti lahko vse uspe.

Fatlind Racaj

Življenje je, kakršno pač je. Ne moreš ga kar spremeniti. Moraš sprejeti izzive, ki ti jih da življenje in se z njimi spoprijeti in se ne kar predati.
Od življenja pričakujem, da me bo nagradilo, za kar se bom trudil in upal.
Življenje je kratko in težko, zato moramo ceniti in čim boljje izkoristiti.

Jaka Fesel

Pa da bi znal/a ...

Pa da bi znal, bi vam zapel
o prijateljih, ki jih imam,
o tem, da mi pomagajo
ter me spodbujajo
in moč mi dajejo,
zato za ničesar na svetu
jih nikomur ne dam.

Jaka Fesel

Pa da bi znal, bi vam zapel
o njeni milini,
ki me vedno pomiri,
v meni srečo prebudi
in me ogreje še pozimi.

Katja Vrhnjak

Pa da bi znala,
bi vam zapela,
kako oblaki prekrivajo
nebo,
da nas sonce ne pogreje,
zato nam je v srcu hladno
in v duši je temno.

Leja Piko

Pa da bi znal, bi vam zapel
o bližajočem koncu šolskega leta,
o tem, kako nam je hudo,
čprav na zadnji dan komaj čakamo.

Fatlind Racaj

Pa da bi znal, bi vam zapel,
kako sem brezskrbno devet let preživel.
S sošolci sem se igral,
veliko dobrega spoznal.

Jon Jelen

Izzivov ne sprejemem vedno lepo, saj so včasih težki. Iz teh izzivov se veliko naučim in jih ne sprejemem z dobro voljo. A se kljub vsemu po svojih najboljših močeh potrudim in uspem. A v življenju ni vse tako, kot si zadamo, v njem je zelo veliko ovir.

Valentina Sevčnik

Družina mi pomeni veliko. Vsi mi dajejo toploto, hrano in denar. Prijatelji mi tudi veliko pomagajo, tisti, ki so pošteni in tisti, ki me ne izdajo.

Haris Trnjanin

Moj dedek je najboljši, ker me ima rad, mi veliko pomaga in me nauči veliko pozitivnih stvari. Spoštujem ga in mu veliko pomagam, predvsem pri delu na kmetiji. Čez poletje je dela na kmetiji čez glavo, saj moramo v travnike in njive vložiti veliko dela. Od dedka sem se naučil, kako voziti traktor in kako postati pošten in vzoren kmet.

Mitja Prikeržnik

Pri odraščanju mi je pomagala družina in vrtec, kasneje pa šola. Največ časa sem preživel s prijatelji in stricem, ki mi je bil tudi vzor. Največ sem se naučil od učiteljev in staršev. Naučili so me, kakšen moram biti in poskušali so me naučiti lepega vedenja. Spoštujem vrednote, kot so poštenost, odkritost, dobrosrčnost, saj nas naredijo, da smo ljudje.

Jon Jelen

Ko zjutraj vstanem in pomislim, da moram v šolo, začnem kar stokati, kako se mi ne ljubi. Ne cenim svoje velike možnosti izobrazbe. Potem je tukaj še hoja do šole, ki pa ni tako dolga, kot se jaz pritožujem. Ko odsedim tisti dve šolski uri, je na vrsti malica, nad katero se tudi kdaj pritožujem.

Takoj ko moram kaj prebrati, se že iz mojih ust vleče, da se mi ne da.

In kot vsak najstnik tudi jaz nisem navdušena nad pospravljanjem in se že pritožujem, če moram pospraviti mizo, posesati stanovanje, pomiti posodo ...

Malokrat razmišljam o tem, kako vesela sem lahko, da so mi starši na razpolago, saj takega ugodja nima vsak.

Dragana Ostojić

Na svetu je veliko stvari, ki jih večina ljudi premalo ceni, saj se jim zdijo samoumevne. To so bolj ali manj prave življenjske vrednote, kot so zdravje, družina in prijatelji ali pa le vsakdanje malenkosti, ki ti dan naredijo za odtenek svetlejši.

Vsi gledamo samo na to, kako so drugi pomembni in kaj imajo. Nikoli se ne vprašamo, kaj imamo mi, kar ostali pogrešajo.

Vsake 15 sekund umre otrok zaradi bolezni, povezane z nepitno vodo, medtem ko si jaz vsak dan lahko natočim v kozarec vodo iz pipe in jo mirne duše popijem. To tudi cenim, a če dvakrat pomislim, še zdaleč premalo.

Vsak dan grem zdrava v šolo in mi čisto nič ne manjka. Ali to cenim? Še zdaleč premalo. Imam ljubeznive starše, ki mi ne odrečejo ničesar, kar si zaželim. Seveda jih cenim, a še zdaleč premalo.

Če nisi z majhnim zadovoljen, si ne zaslužiš velikega, čeprav se v praksi pogosto dogaja ravno obratno. Ceniti moraš vse, kar imaš, saj ni nujno, da ti bo to pri roki za vedno. In medtem, ko nekateri zavračajo svoja življenja, si drugi želijo, da bi jih imeli. Življenje je nepredvidljivo in vsako jutro prinese kaj novega in mi mislimo, da smo izolirani od vsega slabega. Ampak tako razmišljanje je napačno, vsakdo lahko namreč kaj izgubi, še preden se to nauči ceniti.

In ko nas doleti ''nesreča'', se um napolni z enim samim vprašanjem: ''Zakaj ravno jaz?''

Toda tedaj je prepozno obžalovati, da nisi cenil, kar si imel.

Katja Vrhnjak

Takoj ko se človek rodi in se začne zavedati samega sebe, se od njega nekaj pričakuje. Obleci to, tisto, pojdi spat, uči se, delaj naloge itn. Od nas pa je odvisno, če temu toku, kar nam govorijo, da naj bi počeli, sledimo ali ne. Vse pa je lažje z motivacijo. Zato mislim, da je velika razlika, če te kdo spodbuja ali pa te samo neumorno žene. Imam se za zelo srečno, saj sem rojena v družini, kjer me starši znajo podpirati, zato mi je veliko lažje.

Katja Vrhnjak

Cenim, ker mi je bilo dano, da živim, da se rodim v ljubeči družini, ki mi nudi vse.

Cenim, da se dobro učim, da sem v življenju dokaj uspešna in počnem to, kar rada počnem.

Cenim, da živim v dokaj mirni državi, kjer ni vojne ali hujših prerekanj.

Cenim, da imam prijatelje, ki mi stojijo ob strani in jim lahko zaupam.

Ko sem imela pet let, se je moja sestra hudo poškodovala na smučišču. Cenim, da je takrat bil na smučišču zdravnik, ki ji je rešil življenje.

Ob doživljanju neuspehov na tekmovanjih ali v šoli sem bila večkrat razočarana.

A danes na to gledam drugače.

Tudi te izkušnje cenim, saj sem se naučila prenašati poraz, naučila sem se vztrajati in verjeti vase kljub neuspehu.

Nikoli ne veš, kaj te v življenju čaka. Nikoli ne vemo, kaj bo prineslo jutro. Mogoče smeh, mogoče pa se bo obrnila temna stran knjige v tvojem življenju. Nikoli ne veš.

Zato moramo živeti za danes, za ta trenutek, pa naj bo dober ali slab. Vse, kar doživljamo, je naše in nas dela prav take, kakršni smo.

Tara Ledinek

V življenju sprejemam različne izzive in ni me strah soočiti se z njimi. Ko sprejem neki izziv, se za to zelo potrudim in dam vse od sebe. Pri izzivih v življenju mi najbolj pomagajo starši, sestra, prijatelji in vsi drugi, ki so mi blizu. Za mene je izziv nogometna tekma, ko imaš žogo in se ne pustiš, da ti jo kdo vzame.

V življenju sem pošten, odkrit in na prvem mestu so zame prijatelji in družina. Pred drugimi se ne pretvarjam in nimam drugega jaza. Zame so prijatelji, družina, poštenost in odkritost ene najpomembnejših stvari v življenju. Brez vsega tega bi po mojem ne bil tako prijazen in dober in verjetno ne bi bil tako uspešen v šoli.

Martin Blodnik

V življenju so bele in črne strani, vendar lahko tudi tiste črne spremenimo, če le hočemo. In da je manj črnih strani v naši življenjski knjigi, poskrbijo ljudje, ki nas presenetijo z malenkostjo. In te malenkosti bi morali ceniti. Ni pomembno, kako veliko je presenečenje, važno je, da je dano iz srca.

Urška Pisar

Nekega dne, ko sem prišla na svet z mamino ljubeznijo, se je vse pričelo in danes sem že najstnica. To so leta, ko želim veliko pozornosti. Moji starši mi to nudijo, saj mi skoraj zmeraj uresničujejo želje. Velikokrat ne cenim tega dovolj, saj se mi zdi, da če imajo to drugi, moram imeti tudi jaz. Vseeno znam pokazati svojo hvaležnost, ko npr. mami kupim rožico za dan žena ali očetu pomagam pri delu v delavnici in mu krajšam čas.

Špela Štriker

Včasih si želim, da nikoli ne bi odrasla. Bila bi kot Peter Pan v svoji pravljici, ki mi jo je mama nekoč brala skoraj vsak večer. Bojim se odraščanja, prehitre ločitve od staršev in izselitve iz našega toplega gnezda.

Kadar se kje kaj zalomi, se spomnim, kaj mi je po smrti dedka rekla mama ... češ, da vsako življenje ugasne in da bo nekdanj tudi moje, zato moramo življenje spoštovati in se truditi po vseh svojih močeh, dokler ga še imamo.

Ni dobro, če okoli sebe vidiš nekaj, česar ni. Ni osebe, ki jo jemljem za prijatelja, s katerim ne bi bila iskrena. Raje vidim, da mi kdo kaj pove na štiri oči, kot da mi tisto nekaj očita za hrbtom. Zato zelo cenim ljudi, ki so iskreni, a takih je vedno manj.

Urška Plesnik

Dnevi se vežejo v mesece in ti v leta, ki kar bežijo. Tako sem na svetu že štirinajst let. V tem času sem se veliko naučila. Moje drevo življenja je dobivalo nove veje in cvetove, nad katerimi bdita oče in mama. Posebej mama. Vedno mi stoji ob strani in zelo sem vesela, da jo imam. Je kot vrtnar, ki mojemu drevesu pomaga rasti. Prav od nje sem se naučila, da je treba vedno gledati na življenje optimistično. Da ne smeš obupati. Naučila me je, kako pomembne so poštenost, prijaznost, odkritost. In dala mi je vedeti, da se mi bodo vse dobre stvari v življenju poplačale. Hvaležna sem ji, ker je z mano v dobrem in v slabem.

Tara Ledinek

Življenje imam rada. Vsak trenutek izkoristim v dobro. Če se mi zgodi kaj slabega, se ne jezim. Tudi iz tega se naučim kaj novega. Srce je lahko rožnato, a za to moraš poskrbeti sam. Druženje s prijatelji, nasmeh na obrazu, dobra dela, pomoč bližnjemu - vse to lahko prispeva k lepemu življenju. In to, da si za vse, kar imaš, hvaležen.

Nismo enaki. Eni bogati, drugi revni. Eni pametni, drugi manj pametni. Eni debeli, drugi suhi. Eni za matematiko, drugi za ples. A vsi živimo in vsak lahko svoje življenje naredi tako, kot ga želi.

Vsega tega sem se naučila od svojih staršev. Obema sem hvaležna, da sta vedno prijazna in me razumeta. Ko bom nekoč odrasla, bi bila rada taka, kot sta onadva.

Zala Nabernik

Od mame in od sester sem se naučila, da moram biti poštena, odkrita, da moram sprejemati ljudi takšne, kot so. In prav to, kar so me naučile, zame predstavlja nekaj najpomembnejšega, kar bi moral spoštovati in imeti vsak. Ljudje bi se morali svetu kazati v takšni luči, kot svetimo. Življenjske izzive bi morali sprejeti in se iz njih kaj naučiti. Velikokrat se zgodi kaj neprijetnega in nezaželenega, vendar moramo ob vsaki taki stvari pomniti, da se vse zgodi z določenim razlogom. Mogoče nam bi misel na to spremenila mišljenje. Upam in želim, da bi nasvete še naprej sprejemala odprtih rok in jih tudi upoštevala. Moj cilj za nadaljnje življenje je tudi ta, da bi obdržala blizu tiste ljudi, ki mi pomenijo največ.

Urška Pisar

Pri človeku so zame pomembne vrednote, da je iskren, pravičen in pošten. Da zna povedati svoje mnenje na glas in ni zadržan, čeprav je včasih res boljše, da nekatere stvari obdržimo zase. Zame najpomembnejša stvar, ki jo moram opaziti pri osebi, je, da je nasmejan in zna spraviti ljudi v dobro voljo. Če to opazim, ima ta oseba že velik »plus« pri meni.

Sara Gabrovec

Največ sem se naučil iz napak, za katere sem bil kaznovan, zato so tudi starši hoteli, da ne delam napak, kot so jih oni nekoč. Zato jim bom še hvaležen, čeprav se tega še ne zavedam dovolj, ker moje trenutne skrbi niso takšne, kot so skrbi mojih staršev. Zame je najpomembnejša šola, ljubezen in prosti čas, ki ga ponujam svojim prijateljem.

Jan Brumen

Starša mi pogosto rečeta, da bi me moralo zanimati vse, a mi včasih zmanjka časa. Vsak dan je zame nov izziv, v katerem bi rad uspel, zmagal. Včasih naletim na oviro, ki je sam ne znam premostiti, in veliko mi pomeni, da se v takih trenutkih lahko vedno zanesem na starše in seveda svojo sestro.

Jošt Mrdavšič

Naj stanje ni neko garanje,
kot je branje kake težke knjige
ali reševanje kakega računa,
ko ti pamet pokaže fige.

To ni domišljija
in ne fantazija.

Naj stanje je resno dejanje,
zato naj povem,
da je moje naj stanje spanje,
ki vključuje sladke sanje.

Katja Vrhnjak

Na kolesu sem kot car,
z njim se vozim res vsak dan.
Dirjam, dirjam sem in tja,
za mano črta se pozna.

Spust največji je užitek,
v dolini pa privoščim si počitek.

Kamenje in korenine za ogrevanje so fine.

Z vso strastjo požennem se na skok,
lebdim v zraku, doživim popoln pristanek
brez padca in poškodb.

Potepanje s kolesom res me veseli,
zato izbiram nemogoče si poti.

V gozdu veliko je pasti,
a za naj kolesarja ovire ni.

Akrobatski moji so že poizkusi,
za moje telo so to adrenalinski šusi.

Jan Brumen

Prišel je vlak in obstal.

Tak je trenutek,
ko smo žalostni in brez moči.
Na srečo tudi to se spremeni.

Urška Pisar

Kaj je naj stanje?

Naj stanje je nakupovanje,
smehljanje in hihitanje.

Nihče ne ve, da je to užitek,
nekateri pravijo, da je po tem potreben
počitek.

A kaj mi bo mnenje,
če lahko v kompletu dobim še sedenje.

Vse je "THE BEST",
zato si lahko kupiš še za jest.
Saj to sta že dve prilogi v enem,
kar ne dobiš v paketu nobenem.

Skoraj bi pozabila na eno stvar,
ki pozabim je ne nikdar.
Pa kaj je to za ena stvar?
To je priročna in vsestranska stran,
ki jo imenujemo denar.

Urška Pisar

Oblaki so priprava na nevihto,
takšno hudo, hudo ihto.

Ampak ne, ne bo nevihte,
niti ne hude ihte.

Oblaki so priprava na škrabljanje,
ki otroka nese v sanje.

Urška Plesnik

Sonce se prebudi in s toploto obdari.

Da bi kar skakati začel,
tako si vesel.

Vendar ni sonce tisto, ki te prebudi,
To le sam si, ko toploto deliš
in iz srca nekaj dobrega narediš.

Helena Ramšak

Od leve proti desni (stojijo): Cvetka Kos (razredničarka), Valentina Sevčnik, Dragana Ostojič, Tara Ledinek, Helena Ramšak, Urška Plesnik, Zala Nabernik, Špela Štriker, Leja Piko, Urška Pisar, Sara Gabrovec, Katja Vrhnjak

Od leve proti desni (sedijo): Fatlind Racaj, Martin Blodnik, Jaka Fesel, Jon Jelen, Haris Trnjanin, Urban Haber, Jošt Mrdavšič, Mitja Prikeržnik

